

Pekka Pajunen

Various Artists Vol 2

Sisällysluettelo:

Aluksi

Aknestik - Suomirokkia

Bon Jovi - Lost Highway

Boomtown Rats - I Don't Like Mondays / Rat Trap

Hanoi Rocks - 11th Street Kids

J. J. Cale / Eric Clapton - Cocaine

Janis Joplin - Me And Bobby McGee

Police - Roxanne

Rednex - Cotton Eyed Joe

Richard Berry / Kingmen - Louie Louie

Ronettes - Baby I Love You

Simple Minds - Don't You (Forget About Me)

Slade - Cum On Feel The Noize

Spencer Davis Group - Gimme Some Loving

Stray Cats - Rumble In Brighton

Ted Nugent - Cat Scratch Fever

Tom Petty And The Heartbreakers - Refugee

Undertones - Teenage Kicks

Yö - Niin Paljon Me Teihin Luotettiin

Zombies - She's Not There

ALUKSI..

Onkohan oikeilla kirjailijoilla samanlaisia ongelmia luomistyönsä kanssa joihin itse olen törmännyt? Ensimmäisen kirjani esipuheessa taisin uhotta jotain siihen suuntaan, että kirjoittaisin näitä Various Artists-kirjoja ainakin 36-osaa kirjahyllyni koristeeksi. Nyt, vuoden taas vanhempana ja asian suhteen viisastuneempana pitää todeta, että ei tule onnistumaan. Realistina olenkin pudottanut tavoitettani hieman ja tällä hetkellä se on kolme kirjaa.

Kävi nimittäin niin, että jo tämän toisen kirjan syntyprosessi johti välillä sellaisiin epätoivon hetkiin, jolloin tuntui, että tämä touhu saa luvan loppua seuraavaan pisteeseen. Jotkut tarinoista ajautuivat sellaisiin umpikujiin, että saattoi mennä kaksikin viikkoa ilman, että niihin ilmestyi ensimmäistäkään lisäriiviä. Tietoisuus siitä mitä suurinpiirtein piti seuraavaksi kertoa oli kyllä tavallisesti jossain määrin olemassa, mutta läheskään aina - eli yleensä - näin ei ollut. Koko prosessin sekavuudesta kertoo myös se, että juurikaan minkäänlaista täysin selvää käsikirjoitusta ei mielessäni ole koskaan ollut kun uutta biisitarinaa olen lähtenyt kuljettamaan.

Otsikko on aloitusvaiheessa selvä. Tottakai. Ilman sitä ei tietäisi edes miten aloittaa. Samoin on selvillä määränpää, eli se juttu, mikä tekee mielestäni kustakin tarinasta kertomisen arvoisen ja mitä lähden kirjoittamalla hakemaan. Mutta se tie mitä pitkin sinne yritän päätyä on joskus tuhannen mutkan mittainen ja joka mutkan takaa saattaa odottaa uusi yllätys. Joskus se yllätys on pistänyt jo kaiken aiemmin kirjoitetun kirjoituttamaan itsensä uusiksi. Tarina on saattanut silloin jo ensirivien jälkeen lähteä kulkemaan ihan eri suuntaan kuin mihin otsikko sen oli

määrännyt matkaavan. Joskus se on johtanut jopa siihenkin, että otsikko on pitänyt muuttua, kun valittu aihe on karannut koko ajan vaan kauemmaksi ja siinä sivussa alkanut hahmottua joksikin ihan muuksi.

Tekstin loputon hierominen alkaa väkisininkin jossain vaiheessa verottaa väsymyksen ohella sekä jäljellä olevia hermoriekaleita että yöunia. Kesken jääneen kirjoitussession jälkeen, illalla nukkumaan mennessä, mielessä pyörivät edelleen pisteet, pilkun paikat, kappalejaot, sanajärjestykset ja kaikki muut äidinkielen tunnilla opetetut asiat ihanassa epäjärjestyksessä. Tarinan kulkukin saattaa olla vielä hiukkasen hakusessa ja sekin pitäisi saada jotenkin sovitettua olemassa olevaan faktatietoon ja mahdollisesti vielä oikeaan aikajärjestykseenkin. Nekään eivät aina ole ihan selviä juttuja, kun lähdemateriaalissa törmää joskus ristiriitaiseen tai moniselitteen tietoon, mikä saattaa sekoittaa asioita entisestään.

Jos sattuu niin iloisesti käymäänkin, että ratkaisu johonkin ongelmaan yön tunteina löytyykin, niin takuulla se on aamulla jo tyystin unohtunut, eikä ongelma näin ollen ole kadonnut yhtään mihinkään. Sellaista se on. Päivästä tulee taas edellisen kaltainen.

Niin että onkohan oikeilla kirjailijoilla samoja ongelmia? Kyllä heillä on. Ainakin joillain, tiedän sen. Hieman outoja ja poissaoleviahan monet heistäkin ovat. Kuulin juuri viime viikolla kirjailijasta, joka oli oman arvionsa mukaan kirjoittanut kirjansa viisitoista kertaa uudestaan ennen kuin se oli kelvannut kustantajalle. Huh huh! Taidan pysyä näissä omakustanteissa.

Mutta! Kaikesta huolimatta, tässä se nyt kuitenkin on: Various Artists Vol 2. Olkaa hyvät! Skaala on taas laaja, musiikin kirjo sekalainen ja tarinat ehkä vielä sekalaisempia. Toivottavasti se kirjoitusten idea sieltä kuitenkin löytyy, vaikka välillä vähän mutkien kautta mennäänkin. Kaikkien maailman kappaleiden takana kun kuitenkin on paljon joitain

mitakin juttuja kuin vain se pelkkä musiikki. Sen suurimmankin klassikon takanakin saattaa olla vielä suurempi tarina.

AKNESTIK - SUOMIROKKIA

(1998)

Nuoruus on nostalgiaa ja musiikki tuo muistoja mieleen. Siltä pohjalta kultaiselle 80-luvulle palaten Aknestik-yhtyeen Kai Latvalehto (s. 10.8 -67) ja Jukka Takalo (s. 20.6 -67) tekaisivat yhden vuoden 1998 radiohiteistä - Suomirokkia. Radiohitin biisistä teki nimenomaan se, että se alkoi soida radiossa jatkuvasti ja sopi kutakuinkin kaikkien musiikillista keskitietä kulkevien radiokanavien soittolistalle. Ja kyllä sitä soitettiin. Lapsien kohdalla ehkä tämä Teletappien lanseeraama huudahdus "Uudestaan!" vielä toimiikin, mutta että sitä pitää pakkosyöttää vielä aikuisille ihmisillekin. Kertaus on opintojen äiti, niin sanotaan, mutta silti liika on liikaa. Monesti olen työpaikallakin kuullut kirottavan näitä jatkuvasti samoja biisejä soittavia radiokanavia. Vaan silti, jostain ihmeen syystä, nämä samat ihmiset aina vaan radion samalle taajuudelle kääntävät. Jos ehdottaa kanavan vaihtoa, niin ei käy, kun "Täältä tulee parasta musiikkia" sanovat. En ymmärrä.

Suomirokkia-biisin kohdallakin kävi se ihan sama, liialla toistamisella saavutettu juttu, mikä ei varmastikaan ollut sen tarkoitus. Ne kanavat, jotka sitä soittivat, polttivat sinänsä ihan ok biisin samantien loppuun liialla luukuttamisella. Alkuun kappale alkoi ärsyttämään ja jossain vaiheessa se muuttui vain pelkäksi ilmaksi, ohjelmavirraksi. Ne soittolistat, ne soittolistat...

Vaikka kappale väkisin taottiinkin kaikkien suomalaisten kalloon, ei sen vaikutus siltikään ollut ihan levy-yhtiön toivoma. Poko Rekords oli lähes epätoivoisesti ajanut Aknestikia läpi jo neljän levyllisen verran, mutta juurikaan mitään mainittavaa ei ollut tapahtunut. Monet kappaleista

olivat olleet pieniä radiohittejä, mutta vaikka laulut olivatkin tuttuja, niin silti niiden esittäjää ei moni edes tiennyt. Keikoille eksyneetkin ihmettelivät ilmiötä, etteivät olleet ikinä kuulleetkaan Aknestik-nimisestä orkesterista, mutta silti tunsivat lähes kaikki keikalla esitetyt biisit ja monia osasivat laulaa jopa mukana. Ai tää on tää bändi, moni varmaan ajatteli.

Aknestik-yhtye oli kotoisin Haukiputaalta. Pienestä, alle kahdenkymmentuhannen asukkaan kunnasta Oulun pohjoispuolelta. Vuoden 2013 kuntaliitoksessa Haukipudas yhdistyi Ouluun muutaman muun lähikunnan kanssa. Liitos teki Oulusta asukasluvultaan maamme viidenneksi suurimman kaupungin.

Mutta vielä silloin kun 80-luvulla Aknestikin kundit Haukiputaalla asustelivat oli se pienehkö maalaispitäjä, jonka kesät muodostuivat varmaankin pitkälti niistä elementeistä, joista Suomirokkia biisin alussa kerrotaan.

Laulun alkuun maalataan visio suomalaisesta keskikesäisestä maaseutuidyllistä. On kesä, ilmeisesti yö - pohjolan yö - koska valonhäivä luo seudulle vielä hämyään. Aurinko on vielä ylhäällä, matalalla, jossain puiden takana. Linnut laulavat, puut tuoksuvat, heinä haisee. Rauhan rikkoo kuitenkin maantieltä kuuluva moottorin ääni. Joku ajaa pitkin kylänraittia auton ikkunat auki ja soittaa musiikkia. Ja soittaa lujaa. Hetken perästä mutkan takaa kuvaan ajaa Lada. Se kaartaa laskevassa auringossa kohti kirkonkylää jättäen jälkeensä kultaisen pölypilven. Stereoissa soivat aikauden hitit joita kuljettaja laulaa mukana. Suurella tunteella, tottakai. Molemmat kädet puristavat tiukasti rattia, sillä sen aikaisissa Ladoissa ei ollut ohjaustehostinta laisinkaan. Jos vauhtia täytyi hidastaa, tai vaikka pysäköidessä, piti rattiin tarttua lähes painiotteella saadakseen pyörät kääntymään. Paljon ajavilla ladakuskeilla oli varmaankin isommat käsivarsilihakset.

70-luvulla ja vielä 80-luvun alkupuolellakin Lada oli maamme myydyin auto, joita varmasti riitti kaikille tieosuuksille. Ladalle naurettiin jo silloin, mutta sen hinta, kylmäkäynnistyvyyskyky ja korkea maavara tekivät siitä perin soveliaan kulkuneuvon suomalaisiin oloihin. 90-luvun alkupuolella, Neuvostoliiton hajoamisen jälkeen, Ladoja alettiin roudata takaisin itärajan taakse, kun sikäläiset nostalgikot alkoivat haalia niitä takaisin isiensä maille. Suhteellisen nopeasti ne Suomen katukavasta hävisivätkin. Puhutaan jopa tapauksista, joissa venäläiset olisivat maksaneet hyväkuntoisista autoista enemmän kuin niiden hinta oli alunperinkään ollut. Myös jo rekisteristä poistetut ja ruostuneet Ladat kelpasivat "naapurin miehille". Moni nettosi suureksi hämmästyksekseen mukavan tilin pihan perälle jääneestä rautakasasta.

Totuus löytyi kaurapuurosta, väitti Suomirokkia-laulun sanoittaja Jukka Takalo. Tuosta perussuomalaisesta perusaamiaisesta. Mitä hittoa? Pakottiko Jukan äiti pikku-Jukkaa syömään puuroa joka aamu väittäen, että muuten ei jaksa? Vai oliko pohjoissuomalaisesta viljapellostä idätetty ihan oikeasti totuuden siemen? Mahdollisesti ei kumpikaan, sillä eiköhän kyseessähän ollut laulu, joka tuli kaiken kansan tuntemaksi Elovena-kaurapuuromainoksesta. Alunperin biisi oli kuitenkin Lama-yhtyeen räävitön punk-esitys, josta tuli sittemmin suomalaisen rockin klassikko. Kyllä, luitte oikein, klassikko. Se nousi vuonna 2012 Ylen Radio Suomen järjestämässä Suomipunkäänestyksessä sijalle kolme. Edelle kiilasivat vain Pelle Miljoona Väkipallalla ja Päihdeongelmillaan sekä Ratsian Lontoon Skidit.

Mainosta varten tehty coveri kaurapuuro-biisistä oli melkoinen pohjanoteeraus musiikillisesti. Eihän se Laman alkuperäisenkään monen mielestä mitään musiikkia ollut, mutta se olikin punkkia, eikä sen tarvinnut sen kummempaa ollakaan. Kunhan asenne oli kunnossa. Myöhemmin Laman kundit kielsivät kappaleen esittämisen mainoksessa, mutta

monen mieleen kappale jäi ikuisesti soimaan nimenomaan tuosta mainoksesta. Tosiasiassa aika moni luulikin, että ensin oli tuo mainos ja vasta sitten Lama tuli ja raiskasi sen "hauskan mainosbiisin". Vaikka totuus olikin toisinpäin.

Kappaleen päätyminen mainokseen on hieman avoin tarina, sillä ilmeisesti laulun säveltäjä/sanoittaja Epe Grönholm ei ollut edes antanut Elovenalle / Raisio Konsernille lupaa biisin käyttöön, sillä hän on myöhemmin maininnut Hesarin haastattelussa, ettei antaisi ikinä Laman biisejä mainoksiin käytettäväksi. Tosin mainoksesta kertyneet teostokorvaukset hän olisi mieluusti kelpuuttanut. Kenelleköhän ne sitten menivät, jos eivät hänelle?

Sanoituksellisesti Totuus Löytyy Kaurapuurosta on selvä innoituksen lähde Suomirokkia-biisille. Kaurapuurossa lauletaan ja luetellaan asioita joista totuus löytyy ja joista se ei löydy. Anarkistisen punkhengen mukaisesti se ei esimerkiksi löydy maidosta, talkkarin muijasta, naapurin villakoirasta, humpasta, tangosta, kauppaopistosta, teryleenihousuista, ydinsodasta, kateudesta eikä vihasta. Toisaalta saman hengen vastaisesti Lama laulaa, ettei totuus löydy myöskään hakaneulasta poskesta, Koskenkorvasta eikä edes A-kaljasta. Ehkä jälkimmäiset olivat jonkinlainen hyökkäys ns. muotipunkkareita vastaan, joiden mielestä punk oli vain siisti juttu ja koostui edellä mainituista asioista. Olihan se (ja onhan se edelleenkin) paljon muutakin.

Seuraavaksi Aknestik mainitsee vuoden 1980 kulttuuriteon, Rockradion. Kaurapuuron jälkeen totuuden kerrottiin löytyvän siitä. Ja kyllähän Rockradiota silloin tarkkaan tuli kuunneltuakin.

Rockradion synty oli pitkällisen taistelun tulos. Sen aikaisessa Suomessa rokki radiossa oli kortilla. Jossain suuressa radiotutkimuksessa oltiin kuitenkin todettu, että nuoriso oli kaikkoamassa radion parista. Puoli tuntia nuorisomusiikkia silloin tällöin ei riittänyt tyydyttämään

kasvuikäisten musiikinälkää. Niinpä homma päätettiin keskittää yhtenäiseen ohjelmaan ja kiinteään lähetysaikaan. Yleisradion rinnakkaisohjelmassa alettiin lähettää arkipäivisin kolmena päivänä viikossa pari tuntia kerrallaan parhaaseen kuunteluaikaan rock-musiikkia. Ennen kuulumatonta. Musiikki oli kulloinkin juontavan toimittajan valitsemaa, mikä teki tarjonnastakin aika monipuolista. Tosin uutuuksia kuuli tietysti useammin, mikä oli tietysti ihan luonnollistakin. Myös toimittajien musiikkimaku tuli pian selväksi. Mieleeni on jäänyt esimerkiksi Juha Tynkkysen antipatia Motorheadia kohtaan, kun taas Holle Holopainen tuntui suorastaan rakastavan kyseistä orkesteria. Jake Nyman taas ei tykännyt punkista ja uusi kyky Tero Liete taisi olla ensimmäinen, jonka kuulin soittavan Springsteeninä radiossa. Olisikohan ollut Candy's Room se kappale? Jukka Haarma maiskutti puhuessaan, mutta soitti hyvää musiikkia ja Juhani Kansi palvoi Bowieta ja Curea.

Vaikka soittolistat eivät vielä silloin olleetkaan käytössä, niin silti mieleeni on jäänyt samana keväänä rockin Suomen mestaruuden voittaneen Hassisen Koneen Muovirusuja Omenapuissa, jota kyllä aika ahkerasti veivattiin. Yhtye ei ollut silloin vielä levyttänyt, joten kyseessä taisi olla liveesitys ehkä juuri noista SM-kisoista. Saman vuoden elokuussahan julkaistiin myös "Koneen" ensialppäri Täältä Tullaan Venäjä, jonka aloitusraidasta syntyikin sitten melkoinen soppa. Rappion ylistystä? Rockradiokin oli heti puritanistien hampaissa. Hyvä näin, sillä vielä siihen aikaan rokkikin oli joidenkin piirien mielestä paheksuttavaa. Mutta meille joillekin se oli ihan must.

Kolmas asia, mistä Aknestik kertoo totuuden löytyneen oli Tupla-Uuno. Uuno Turhapuro oli kova sana Haukiputaallakin. Rockradion jälkeen mainittu Tupla-Uuno vie kuulijan hieman eteenpäin 80-lukua, nimittäin vuoteen 1988. Kyseessä oli kolmastoista Uuno Turhapuro-elokuva. Tupla-Uuno oli vuoden katsotuin elokuva ja saavutti teattereissa 320 889

katsojan rajapyykin. Millä tapaa totuus siitä löytyi, jää ainakin minulle hieman avonaiseksi, mutta kai siinä jotain oli. Onhan Uunosta ja Uunon suosioista tehty joitain tutkielmiakin ja muistaakseni suosiota on ihmetelty jopa jossain väitöskirjassakin.

Samassa säkeessä mennään vielä urheilunkin puolelle ja törmätään Kaarlo Maaninkaan. Mies, joka juoksi hopeaa yhdessä kaikkien aikojen urheilutrillereistä: Moskovan olympialaisten 10 000 metrin juoksussa. Tuolloin elettiin vuotta 1980. Lasse Virén, Kaarlo Maaninka ja kolme etiopialaista taistelivat mitaleista viimeisille kierroksille saakka. Vaikka Maaninka mitalin nappasikin, niin silti viidenneksi jäänyt Virén oli juoksun sankari. Hänen repivä ja riistävä taktiikkansa vei etiopialaisten kolmoisvoiton.

Juoksun viimeiset neljä kilometriä löytyvät Youtubesta ja tuo pätkä kannattaa ehdottomasti tsekata, mikäli on yhtään urheilukärpäsen puraisema. Vaikka tuloksen tietääkin on juoksun jännitys silti kestänyt ajan hampaan. Mohammed Kedir johti juoksua suurimman osan ajasta, mutta Lasse kävi vähän väliä rinnalla näyttäytymässä, jolloin Kedir taas joutui kiristämään. Välillä Lasse käväisi itsekin kärjessä, mutta etiopialainen ei siitä tykännyt, vaan joutui taas kiristämään. Loppukirissä takaa iski kuitenkin Miruts Yifter ja kiiti selvään voittoon, Viren hyytyi, mutta Maaninka, tuo valkea suomalainen, yllätti kaikki komealla kirillään tullen toisena maaliin. Uskomaton kilpailu jollaisia ei enää pitkillä matkoilla nähdä. Nykyään juostaan vaan jonossa ja ratkaisut tehdään vasta viimeisellä kierroksella. Moskovassa käytiin pudotuskilpailu, jossa kukaan kärkiviisikosta ei halunnut antaa periksi, eikä antanut. Lasse Virén teki valtavan työn juoksussa, vaikka varmasti itsekin tiesi, ettei hänelle itselleen tästä juoksusta mitalia heru. Mutta hän pisti silti kaiken peliin ja petasi periaatteessa juoksunsa Maaningalle.

Saavutettua hopeaa ehkä hieman himmentää Maaningan myöhemmin antama tunnustus, että hän oli käyttänyt

juoksussa veritankkausta. Mitalia ei häneltä silti kukaan ota koskaan pois, sillä veritankkaus kiellettiin vasta 1985.

Maaningan menestys Moskovassa ei jäänyt pelkästään kymppin hopeaan, vaan hän juoksi viidellä kilometrilläkin mitaleille, kolmanneksi. sama mies, Miruts Yifter, voitti myös vitosen. Virén ei ollut sillä matkalla mukana.

Maaningasta Mona Caritaan, eli urheilusta musiikkiin. Mutta luultavasti ulkomusiikilliset ansiot ovat tässä tapauksessa kuitenkin se tärkeämpi juttu. Eli se asia, mikä kirvoitti Jukka Takalonkin mainitsemaan Mona Caritan laulussaan.

Mona Carita oli nuori ja näppärän näköinen permanentattu brunette, joka pisti nuorten miesten ja miksei myös vähän vanhempienkin äijien päitä sekaisin. Levyjen kansissa ja Suosikin sivuilla kesäisissä asuissa ja uimapuvuissa keikistelevä neito muljautti aina jotain nuoren miehen vatsanpohjassa. Vuoden 1981 albumilla Nykyaikainen hänellä tuskin oli mitään yllään. Vaikka kannessa ei näkynytäkään kuin kasvot ja vähän ihoa olkapäistä alaspäin, riitti se ja kuvan kostea look pistämään mielikuvituksen liikkeelle.

Mona Caritan ura perustui lähes kokonaan käännösiskelmiin, joista läpimurto tapahtui Boney M:n Rasputinilla. Muita merkittävimpiä olivat Soita Mulle (Blondie: Call Me), Fame-elokuvan saman nimisestä tunnarista tuli herkullinen suomennos: Me Emme Laske Viiteen (Irene Cara), Mikä Fiilis (Flashdance leffan tunnari, niin ikään Irene Cara), Jos Mua Pussaat (Then He Kissed Me), Anna, Kulta Anna (Ottawan Hands Up) Kaupungin Lapset (Kim Wilde: Kids In America) jne. Mona Carita teki neljä levyä (1979 - 83), jotka ovat ehdotonta kasaribileiden käyttökamaa siinä missä Meiju Suvaksenkin levyt.

Mona Carita lopetti laulajauransa yllättäen, meni naimisiin ja muutti Pohjois-Amerikkaan. Palasi sieltä kuitenkin takaisin päästyään opiskelemaan Jouko Turkan aikaiseen

Teatterikorkeakouluun. Oli ilmeisen lahjakas näyttelijä, jota itse rehtorikin äityi joskus kehuun. Hyvä hänen on täytynyt ollakin, sillä teatterikouluunhan on vuosittain satoja hakijoita. Jo pelkästään se, että tulee valituksi viidentoista hyväksytytyn joukkoon kertoo aika paljon. Mona Caritan teatterikoulu jäi kuitenkin kesken jostain syystä. Ilmeisesti hän tuli raskaaksi kesken opintojensa (tai sitten jotain muuta), laittoi asiat tärkeysjärjestykseen ja päätti vetäytyä kokonaan kaikesta julkisuudesta. Mona Caritan tulevaisuudelle jättämä jalanjälki on kuitenkin osoittautunut yllättävän suureksi. Hänet tunnetaan (ainakin sellaisena kuin hän oli) ja muistetaan vieläkin, kappaleet soivat radioissa, levyjäkin kuulemma kysellään divareista tasaisesti ja jopa fanikantaa löytyy edelleen.

Seuraava hyppäys kappaleessa kuljettaa omakotitalon yläkertaan: seksiunelmia vinttihuoneessa. Viittaakohan tämäkin loogisesti ajatellen Mona Caritaan. Näin voisi ainakin loogisesti kuvitella. Jukka Takalo oli Mona Caritan huipulla olon ja levytysvuosien välillä noin 12 -16-vuotias. Ymmärrän.

Kertosäkeessä kelaillaan taas missä kaikkialla suomirock onkaan ollut oleellinen osa menneisyyttä. Rokkifestarit, tottakai. Haukiputaalta on varmasti matkustettu Oulun Kuusrockiin, joka eli 80-luvulla menestyksekkäimpiä vuosiaan. Heinäpellolla hikoillessa soi rinnakkaisohjelmalta kotimainen puolituntinen ja rock-radio ja maitolaiturilla kesäpäivinä kavereiden kanssa norkoilla patterimankka soitti pikkuhiljaa mouaamaan alkavaa C-kasettia niin kauan kun vaan nauha jaksoi pyöriä.

Hieman intiimimpään kanssakäymiseen ja taas yhdellä elämäkokemuksella rikastumiseen viittaa kertosaäkeen loppu, siinä ollaan päästy aiemmista unelmista jo vähän lähemmäs konkretiaa: "Suomirokkia mejän talossa, kynttilän valossa, sun huoneessa, mun vuoteessa". Ollaan

tilanteessa, jossa asiat alkavat kulkea omalla painollaan. Yksi asia johtaa toiseen, toinen kolmanteen jne. Mitenkäs se Ratsia lauloikaan biisissä Ole Hyvä Nyt: "Tuu mun huoneeseen, tuu mun vuoteeseen, aluks vaik' vain istumaan..."

Ja sitten niitä kadonneita klassisia Suomirock-bändejä kyselemään. Ensin haikaillaan Kasevaa: Missä on Kaseva? Ei enää missään, mutta Tampereelta olivat kotoisin ja varmaan elelevät siellä vielä nykyisinkin. Yksi on kuitenkin joukosta poissa, sillä monien Kasevahittien säveltäjä Asko Raivio menehtyi jo 1989. Vaikka orkesteri suurta arvostusta nauttii edelleenkin manse-rock perinteessä, niin silti en millään pysty pistämään Kasevaa rock-nimikkeen alle. Eikä se kyllä rokkia ollutkaan. Mutta silti yhtyeellä oli lukuisia ikivihreitä, joita rock-piireissäkin paljon kuunneltiin. Ennemminkin Kasevan musiikki oli jostain folkin, kantrin, popin ja ehkä vielä jonkinlaisen kerronnallisen laulelmaperinteen lähteiltä lähtöisin. Oli siinä varmaan rahtunen rokkiakin, mutta vain rahtunen. Vaikea näitä bändien tyyliä on yleensäkin kategorisoida, mutta joskus pitää sitäkin yrittää. Sitä paitsi eivät monet bändit siitä pidä itsekään, että ulkopuoliset tulevat ja alkavat karsinoimaan heidän musiikkiaan. Varsinkin ne bändit, jotka ovat mielestään keksineet jotain uutta ja ovat ihan oma juttunsa.

Kasevan musiikki oli sellaista suomaisiin vetoavaa melodista ja melankolista jotain, mitä oli helppo laulaa hiljaa mukana. Hidasta pohdintaa laulujen aiheista, usein ihmisistä, sellaisista maan hiljaisista, jotka helposti jäävät muilta huomaamatta. Alakulo on meihin kansana aina vedonnut ja varmasti on monet itkutkin itketty Kasevan levyjen soidessa. Hienoja biisejä yhtyeellä oli paljon, mutta isompana kuunteluprojektina niiden läpikäyminen olisi aika rankka urakka, Mutta yksittäisinä biiseinä Kaseva on iso kyllä!

Ajallisesti Kasevan musiikki vie huomattavasti pidemmälle kuin muut tähän astiset muistelot, 70-luvulle asti. Olemassa olonsa aikana vuosina 1974 - 82 Kaseva teki vain kolme albumia, joilta löytyy lukuisia klassikoita. Strip Tease Tanssija, Tyhjä, Mari, Pena, Kun Maailma Elää, Vanha Mies ja monia muita tuttuja, mutta vähemmän tunnettuja. Yllättävää silti, että kaikki eivät Kasevaa tunne. Vanhemmat kyllä muistavat, mutta vähän nuoremmilla on Kasevan kohdalla aukko levyhyllyssä. Kaverikin kysyi kerran Suomirokkia kappaleen soidessa, että mikä tämä Kaseva on minkä perään laulussa kysellään. Sanoin, että voin laulaa sulle joitain Kasevan biisejä ja sä tunnet niistä jokaisen. Lauloin sitten yhtä sävelkorkeutta käyttäen hänelle muutaman edellä mainituista ja kyllä hän ne tunsu. "Joo joo, kyllähän mä noi tunnen" se sanoi ja pyysi lopettamaan laulamisen.

Vaikka Kaseva hajosikin 1982 on se myöhemminkin muutama kertaan kasattu uudestaan yksittäisiä keikkoja ja pieniä kiertueita varten. Silloin harvoin, kun bändi on saatu tien päälle lähtemään, ovat konsertit yleensä olleet loppuunmyytyjä. Meno keikoilla on ollut kaikkea muuta kuin railakasta. Hurjaa lavashowta on ihan turha lähteä Kasevan keikoilta hakemaan. Televisiossakin useaan kertaan esitetty konsertti siitä taannoin kertoi omaa kieltään. Äijät seisovat lavalla rivissä naama vakavana soittaen kitaraa kutakuinkin samoilla jalansijoilla keikan alusta loppuun. Yleisössä pariskunnat toistensa kainaloissa nieleskelevät itkuaan vetisin silmin. Osa yleisöstä laulaa mukana, toiset vain seisovat hiljaa paikallaan, mutta silmin nähden täysin musiikissa mukana. Kasevan musiikki on ikuista ja jos eivät nämä laulut jollain tapaa kosketa on vika jossain, mutta bändistä sitä on turha etsiä.

Missä on Kollaa Kestää? Laatokan pohjoispuolella, siihen laskematta, virtaa Kollaanjoki. Sen rannoilla käytiin yksi talvisodan legendaarisimmista taisteluista. Yksi niistä, joista

Neuvostoliitto mielummin vaikeni, sillä Kollaalla puna-armeija koki mittavat tappiot. Luonnollisestikin sieltä on sanonta "Kollaa kestää" lähtöisin. Taistelut alkoivat marraskuun seitsemäs 1939, noin viikko talvisodan alkamisen jälkeen ja kestivät aina maaliskuun kolmanteentoista 1940 asti, eli sodan loppuun saakka. Suomalaiset pystyivät useita kertoja torjumaan neuvostoliittolaisten hyökkäykset, vaikka näillä oli huomattava miesylivoima. Kollaa kesti.

Mutta Suomirockista puhuttaessa on Kollaa Kestäällä ihan muu merkitys. Kyseessä oli Kasevan tapaan tamperelainen bändi, jota on joskus sanottu jopa Suomen kovimmaksi punk-bändiksi. Toisaalta sen on sanottu olleen myöskin Tampereen huonoin bändi. En tiedä kumpaa pitäisi uskoa, mutta luulisin, että jälkimmäinen imarteli Kollaa Kestäätä enemmän. Soittotaitoa ei kundeilla juurikaan ollut, mutta biisit olivat kertakaikkiaan loistavia. Bändin levytetty tuotanto on ratkiriemukas matka 70-80-lukujen taitteeseen, jolloin punk ja uusi aalto alkoivat tosissaan muokata vähän paikalleen jämähtänyttä musiikkimaailmaa mieleisekseen keskisormi pystyssä ja/tai kieli poskessa.

Koko Kollaa Kestään levytetty tuotanto löytyy yksien kansien välistä CD:ltä "Kollaa Kestää Kokonaan". Levyltä löytyy 26 biisiä ja mittaa sillä on 63 minuuttia ja 27 sekuntia. Tänä päivänä tällaisen soittotaidon omaavalle bändille ei varmaan tarjottaisi edes levytyssopimusta. Mutta jos siitä päättävällä levy-yhtiöhemmolla olisi yhtään korvaa näille kappaleille ja näille sävellyksille, niin hän ei kyllä päästäisi orkesteria käsistään. Sellaiset kappaleet kuten Kaupungin Valot, Kollaa Kestää Go-Go, Sotakoira Musti ja Kirjoituksia Kellarista ovat klassikkoja kaikki. Viimeksi mainittu pääsi jopa Jaakko Jahnukaisen aikaiseen levyraatiin tehden siellä historiaa. Lenita Airisto kieltäytyi antamasta sille yhtäkään pistettä. Vaikka Jaakko yritti lypsää edes yhtä pistettä, niin ei. Lenita pysyi kovana.